

CONTRAATAAC

Revistă de educație, cultură, literatură și atitudine, pentru elevi și profesori - îndreptată împotriva prostului-gust, imposturii și agresiunii imoral-antiartistice
-apariție semestrială-

TUDOR VLADIMIRESCU
(1780-1821)

ANDREI RUBLIOV
“*Sfânta Treime*” (1410)

PUBLIUS OVIDIUS NASO
(43 î.H. – 17 d.H.)

Anul XVII, nr. 37, Nov. 2016

IONUȚ CARAGEA, Oradea/ROMÂNIA

TREPTE

poetului Adrian Botez

și visul e o treaptă care
ne duce către-un loc
ce nu e vis
e o-mplinire-a gândului
într-un abis
e presimțirea vieții noastre
viitoare

tot ce am scris
există și va fi
răstălmăcit de mine-altcineva
nimic nu se va pierde
chiar de-aș vrea
căci și cuvântul e o treaptă care
ne duce către-un loc
ce nu-i uitare

tot ce visez și scriu
tot ce iubesc
sunt trepte către lumea
ce-o să fie
de m-a durut și-am plâns
am redospit
în inimă și-n suflet
veșnicie

iar de lumini și umbre
m-au chemat
la hora lor de antice mistere
am tot dansat, am tot dansat, am tot dansat
ținându-mi ochii sus către repere
către planete, stele, galaxii
acolo unde iarăși
noi vom fi

*

MURMURUL SUFERINȚEI

și din coconul negru al umbrei
se va ridica fluturele cu aripi de cuvinte
și va zbura către lumile
închipuite de gând
lumi existând cu mult timp
înaintea gândului

în drumul său pe firul invizibil
al scrisorilor fără răspuns
trimise zeului neînduplecat al fatalității
fluturele își va spune povestea
glasurilor de demult
preschimbate-n tăceri rătăcite
în spațiu infinit
și cu fiecare bătaie de aripi

se va aprinde o nouă candelă a speranței
iar stelele căzătoare se vor dezvălui
celor care încă mai cred
în miracole

căci pentru a concepe nemurirea
e nevoie de miracole, speranțe
și cineva care să le spună celor din jur
că pot înfăptui atât de multe lucruri
mai ales atunci când sunetul
aproape imperceptibil
al râului de lacrimi
iese din matca suferinței
și le inundă sufletul

acel murmur, acel cântec de trezire
al universului la starea primordială
atunci când prima lacrimă a curs
din prea multă singurătate
a totului captiv în nimic

nu trebuie decât să ne deschidem
ferestrele inimilor
și să ascultăm împreună
murmurul suferinței

apoi toți fluturii din stomac
ne vor aduce aminte
de ultima călătorie a umbrei
spre ceruri

și ne vom iubi fără temeri
și dornici de nedespărțire
vom fi

Nesfârșitele dileme ale concretului
cândva credeam că

voi putea schimba lumea
și fiecare poem pe care-l scriam
avea în el un dram de speranță
chiar și din regiunile
întunecate ale ființei
mă contorsionam
 înspre lumină
chiar și din mlaștinile cărnii
sufletul mirosea a
 floare de lotus
acum, din întreaga lume
nu se mai aud decât strigăte
gemete, foșnituri și zornăituri
chiar și nesfârșitele dileme
 ale concretului
se supun nevoilor palpabile
nici nu mă mai mir că
scrisul meu a devenit
 un strigăt mut
la marginea prăpastiei care
 mă desparte
de inevitabilul nicăieri

MESAJ CĂTRE ULTIMUL OM DE PE PĂMÂNT

aș vrea să trăiesc atâta cât
să ajung penultimul om de pe Pământ
și să-l salvez de la gândul
ispititor al nimicniciei
pe ultimul om de pe Pământ
să-i citesc din cărțile mele de poezie
tot ce alții nu au vrut să audă

dar dacă eu sunt și ultimul
și penultimul om de pe Pământ
iar pace veșnică nu va fi până când

unul dintre noi nu-l va convinge
pe celălalt că există
sau că nu există
nemurire?

dar dacă mesajul meu
către ultimul om de pe Pământ
este, de fapt, un răgaz de respirație divină
care mi-a fost oferit
înainte de a mă întoarce
la mine însumi?

*

CONSTELAȚII

ar trebui să-ți vorbesc
despre oamenii din ziua de azi
cu ură și brutalitate
astfel încât la despărțirea ta
de acest pământ
să nu regreti nimic
să stai cu ochii ațintiți
spre constelațiile în care

ai visat mereu să ajungi
să nu mai privești
niciodată înapoi

în spatele tău nici măcar mormintele
celor dragi n-au rezistat
nici măcar mormintele
ultimilor înțelepți

să nu te mire ce s-a întâmplat
cu noi în această vreme
întreaga planetă a fost profanată
clipă de clipă
de noii zei ai distrugerii
iar din cenușa cărților
niciun imn închinat vieții
nu s-a mai ridicat

privește așadar constelațiile
fărăme de amintiri
din lumea unui Dumnezeu
care a coborât pe pământ

și a devenit om
pentru a cunoaște
sentimentul sfârșitului

oh, suflet al meu
zburdalnic printre atâtea făgăduințe
te-am rostogolit prin cuvânt
peste văile timpului
doar pentru a cunoaște sfârșitul?

pentru cine mai curge
ultima lacrimă?

*

ETICHETĂ PENTRU INVENTARIEREA ILUZIILOR

moartea nu-ți va spune nimic
chiar dacă ești ultimul
om de pe Pământ

ești doar tu
în fața propriilor întrebări
nu mai trebuie să suportți prezența celor care
le place să vorbească despre
nemurirea sufletului
revederi în paradis
și alte promisiuni absurde

ești doar tu
și singur îți vei întinde mâinile
prin pâcla ultimelor vedenii
ca un noctambul

care caută ieșirea din visul sinistru
în care s-a rătăcit încă
de la naștere

oricum ai știut dintotdeauna
că viața nu-ți aparține
te-ai săturat să vorbești zilnic cu umbra
soldatul mut al întunericului
care face planton
lângă templul singurătății tale

aceeași umbră care și mie
mi s-a lipit de picioare
etichetă pentru
inventarierea iluziilor
